

Arrest

nr. 261 067 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 3 november 2020 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek onontvankelijk te verklaren omdat de verzoekende partij al internationale bescherming geniet in Spanje.

De verzoekende partij diende beroep in tegen de voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest nr. 250 785 van 18 mei 2021 van de Raad werd dit beroep verworpen.

Op 18 mei 2021 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) af. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : A. D.
voornaam : K.
geboortedatum : X
geboorteplaats : Edlib
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 11/03/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 18.05.2021“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7, 52/3, §3, 62, 74/13, en 74/14, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkheden in het dossier rekening gehouden. Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van art. 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het art. 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het art. 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie"

Bovendien stelt het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, verweerster rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Verzoekster heeft immers weldegelijk een privé- en gezinsleven in België.

Verzoekster is afkomstig uit Syrië en verblijft intussen bijna twee jaar in België.

Verzoekster is van leeftijd.

Bijna alle kinderen van de verzoekster wonen in België en hebben verblijfsrecht.

Zij verblijft dan ook bij haar kinderen op heden en wordt door hen onderhouden.

Het gaat om de volgende personen:

*Zoon A. M. (RR 98.07.10-715.25) ;
Dochter I. L. (RR 74.02.04-602.70) ;
Dochter A. M. (RR 96.01.01-630.05) ;*

Dochter A. Y. (RR 95.00.00-454.86);
Dochter A. I. Z. (DVZ 8994803)

Deze kinderen hebben onbeperkt verblijfsrecht in België verkregen.

Verder verblijft zoon J. A. I. (DVZ 8917978) eveneens in België.

Ook volgende familieleden van de verzoekster hebben verblijfsrecht in België:

Zus van de man, I. A. (RR 40.01.01-748.69) ;
Zus van de man, I. Z. (RR 61.02.05-556.07) ;
Neef A. I. K. (RR 83.07.05-591.81) ;
- Neef A. A. (RR 85.01.25-553.04) ;
Nicht A. S. (RR 65.03.05-628.26) ;
Neef A. A. (91.08.20-645.43).

(zie het stuk 2)

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie...

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar de familiale toestand van verzoekster of dat er rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Niet alleen het art 8 E.V.R.M. en het art 7 van het Handvest van de EU grondrechten werden manifest geschonden maar ook de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van het art. 74/14 Vw en de motiveringsplicht werden door verweerster miskend.

De verzoekster heeft weldegelijk een te beschermen gezinsleven in België. Zij is afhankelijk van haar kinderen.

Zij hebben een voldoende hechte gezinsband.

Uit het art. 74/13 Vw volgt dat verweerster eveneens dient rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoeksters bij het nemen van een bijlage 13 quinquies ;

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekster heeft is 62 jaar oud.

Zij heeft meerdere gezondheidsproblemen.

Verzoekster kan maar zeer moeizaam spreken en is slecht te been.

De reden hiertoe is dat zij een meerlaagse discopathie heeft op de knie evenals formele stenose.

Verzoekster legt hiervan recente medische attesten voor (zie stuk 3).

Zij dient dagelijks Zaldiar, zware pijnmedicatie, te nemen en dit maar liefst 6 keer per dag (zie stuk 3).

Dat er geen enkel motief omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekster terug te vinden is. Dat hierdoor minstens de motiveringsplicht werd geschonden.

De verwerende partij liet na enig onderzoek te verrichten en gaan niet zorgvuldig te werk.

Verzoeker kan moeizaam spreken en is niet mobiel. Zij is weinig zelfredzaam.

Haar in die omstandigheden alleen terugsturen zonder enig zorgend netwerk, hetgeen zij wél in België heeft, is niet redelijk te noemen.

Dat de gezondheidstoestand en het familie- en gezinsleven van de verzoekster beletten dat een verwijderingsmaatregel kan worden genomen in haren hoofde.

Dat verzoekster uitwijzen in haar huidige toestand, niettegenstaande dat quasi al haar kinderen verblijfsrecht hebben in België en zij voor haar zorgen is niet redelijk te noemen.

In meerdere arresten heeft Uw Zetel nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, verweerster rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. De motivering moet duidelijk met de beslissing te maken hebben. Ze moet draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 52/3, §3 en 74/14, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stipt aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet gemotiveerd heeft aangaande artikel 8 van het EVRM en dat er duidelijk geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven.

De verzoekende partij haalt de schending aan van haar privé- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM en in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen. Wanneer uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een mogelijke schending van een internationale bepaling, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, is nagegaan vooraleer de bestreden beslissing te nemen, en zij dit niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gedaan, kan dit dan ook volstaan. Hetzelfde geldt voor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin een stuk bevindt waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met zowel het beweerde familielevens als de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Dit stuk vermeldt immers een evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bevat onder meer de volgende overwegingen:

“• Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

• Gezins- en familielevens: Betrokkene verklaarde 2 meerderjarige zonen en 5 meerderjarige dochters in België te hebben en een meerderjarige zoon in Spanje. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene zelfs reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familielevens tussen betrokkene en haar familieleden worden verdergezet.

• Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde last te hebben van maagpijn, rugpijn en keelproblemen. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Spanje en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Spanje het land van bestemming.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij bij het bestuur verklaringen heeft afgelegd over haar familielevens en gezondheidstoestand.

Uit de vermeldingen in het stuk over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij wel degelijk heeft beoordeeld, net als haar gezondheidstoestand zoals bekend op het moment van de bestreden beslissing. Bovendien acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. De Raad wijst er op dat het EHRM immers het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn

dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij, die afgerond 63 jaar oud is toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Zij maakt niet aannemelijk dat zij wel medische documenten heeft voorgelegd aan het bestuur, noch dat zij een aanvraag 9ter heeft ingediend. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift weliswaar stukken, maar zij maakt niet aannemelijk dat zij deze vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft voorgelegd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde er rekening mee had kunnen of moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van loutere verklaringen van de verzoekende partij dat zij last zou hebben van maagpijn, rugpijn, en keelproblemen, te beslissen dat zij niet in het bezit is van informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stelt de verzoekende partij zelf dat zij nog maar twee jaar in België verblijft, waardoor zij, zeker gezien haar leeftijd, niet aannemelijk maakt dat zij in België een privéleven heeft. Zij brengt buiten de verblijfsduur van twee jaar geen enkele concreet element aan dat zou kunnen wijzen op een dergelijk privéleven. De verzoekende partij betwist ook niet dat zij nog een meerderjarige zoon heeft in Spanje. Verder betwist zij niet dat zij in Spanje internationale bescherming geniet en evenmin dat zij vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone en zij bijgevolg het familieleven kan verderzetten.

De Raad merkt op dat de verwerende partij zelf in de nota met opmerkingen herhaalt dat de verzoekende partij zeker niet gedwongen verwijderd zal worden naar Syrië, maar dat bij een eventuele verwijdering Spanje het land van bestemming zal zijn.

Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, helemaal niet. Dit motief blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU